

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie skazanego I.W.

po rozpoznaniu

w Izbie Karnej na posiedzeniu

bez udziału stron

w dniu 25 marca 2025 r.

wniosku złożonego przez obrońców skazanego

o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 28 czerwca 2024 r., sygn. akt IV Ka 1603/23,

zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie

z dnia 26 kwietnia 2023 r., sygn. akt IV K 652/21,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Złożony przez obrońców skazanego I.W. - adw. M.M. i W.S. wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku nie jest zasadny.

Zgodnie z treścią art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Przepis ten nie wskazuje co prawda przesłanek, których zaistnienie warunkowałoby wstrzymanie wykonalności zaskarżonego

orzeczenia, to jednak trzeba mieć na uwadze, że stanowi on odstępstwo od reguły wyrażonej w art. 9 § 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Nie może być więc wątpliwości, że decyzja o skorzystaniu z instytucji wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia musi być poparta wyjątkowymi okolicznościami, które jednoznacznie wskazują, iż wykonanie wyroku mogłoby spowodować dla skazanego poważne i nieodwracalne skutki, w szczególności, gdy istnieje realne ryzyko poniesienia przez skazanego dolegliwości wynikającej z wykonania prawomocnego wyroku, której nie powinien doznać wobec zasadności wniesionej kasacji (por. np. postanowienia SN: z dnia 22 listopada 2021 r., I KK 156/21; z dnia 19 października 2021 r., III KK 375/21).

W realiach tej sprawy nie sposób obecnie stwierdzić, że zachodzą podstawy do zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Przeprowadzona na tym etapie, wstępna kontrola sygnalizowanych w kasacji uchybień jakich w postępowaniu odwoławczym dopuścić się miał sąd drugiej instancji, nie potwierdza ich zasadności i tym samym nie pozwala na stwierdzenie wysokiego prawdopodobieństwa ich uwzględnienia. Podniesiony przez obrońcę skazanego zarzut wskazujący na niezgodność z Konstytucją przepisu art. 14 fa ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1327 z późn. zm.) nie uprawnia na tym etapie rozpoznania sprawy do kategorycznych wniosków, co do konieczności uchylenia zaskarżonego wyroku. Wskazać trzeba, że autorzy wniosku nie wskazali aby zapadło orzeczenie, w którym zakwestionowano konstytucyjność tego przepisu, a przywołanie uchwały Sądu Najwyższego w sprawie III PZP 6/22 odnosiło się do innego przepisu niż wskazywany w kasacji. Zarzut ten wymaga pogłębionej analizy na rozprawie kasacyjnej, której termin wyznaczono na 22 maja 2025 r.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak wyżej.

[WB]

[a.ł]